

Warszawa, dnia 27 czerwca 2018 r.

Sygn. akt VI Ka 837/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Jacek Matusik

Sędziowie: SO Remigiusz Pawłowski

SR del. Justyna Dołhy (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Anna Rusak

przy udziale prokuratora Józefa Gacka

po rozpoznaniu dnia 27 czerwca 2018 r. w Warszawie

sprawy Ł. B., syna A. i M., ur. (...) w W. oskarżonego z art. 280 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 280 § 1 kk zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

z dnia 7 marca 2017 r. sygn. akt III K 211/15

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 400 zł tytułem opłaty za II instancję oraz obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi w postępowaniu odwoławczym.

SSR del. Justyna Dołhy SSO Jacek Matusik SSO Remigiusz Pawłowski

Sygn. akt VI Ka 837/17

UZASADNIENIE

Ł. B. wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie z dnia 7 marca 2017 r. w sprawie o sygn. akt III K 211/15 został uznany za winnego popełnienia dwóch przestępstw kwalifikowanych z art. 280 § 1 kk oraz przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za które wymierzono mu kary po dwa lata pozbawienia wolności. Sąd orzekł karę łączną trzech lat pozbawienia wolności. Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie oraz na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody oraz zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego, który wskazał wprawdzie, że zaskarża wyrok na korzyść oskarżonego w całości, jednak dokładna analiza treści tego środka odwoławczego wskazuje na to, że obrońca zaskarżył orzeczenie Sądu Rejonowego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze zarzucając wymierzenie kary rażąco niewspółmiernej w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk w stosunku do popełnionych czynów. Obrońca podniósł, iż Sąd wymierzając karę pozbawienia wolności dopuścił się obrazy prawa materialnego, a mianowicie art. 53 § 1 kk poprzez nieuwzględnienie przy wymiarze kary, że oskarżony jest jedynym żywicielem rodziny jak i obrazy art. 60 § 2 kk poprzez brak jego zastosowania poprzez nieuwzględnienie faktu, iż oskarżony jest jedynym żywicielem rodziny.

Podnosząc powyższy zarzut obrońca wniósł o zmianę wyroku na korzyść oskarżonego, na rozprawie uściślając, że wnosi o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łagodniejszej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelację obrońcy oskarżonego należało uznać za niezasadną. Zarzut rażącej niewspółmierności kary wywiedziony przez obrońcę na podstawie art. 438 pkt 4 kpk jest zasadny wtedy, gdy kara wprawdzie mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, ale nie uwzględnia w sposób właściwy okoliczności dotyczących sądowego ich wymiaru określonych w art. 53–56 kk. Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną (np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2017 II KK 156/17).

Zarzut rażącej niewspółmierności kary może być zasadny tylko wtedy, gdy jego autor wskaże na nowe okoliczności, które są istotne dla wymiaru kary, a nie zostały ustalone przez Sąd I instancji, względnie wykaże, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara nie uwzględnia w stopniu dostatecznym.

Sąd Rejonowy wymierzając karę oskarżonemu w sposób jasny i niebudzący wątpliwości wskazał w uzasadnieniu orzeczenia jakie okoliczności obciążające wziął pod uwagę. Należy podzielić stanowisko Sądu I instancji, iż uprzednia trzykrotna karalność oskarżonego w tym za przestępstwo z użyciem przemocy z art. 157 § 1 kk stanowi istotną okoliczność obciążającą. Rację ma również Sąd wskazując na wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu przestępstw przejawiający się w godzeniu zarówno w dobra materialne pokrzywdzonych jak i ich zdrowie. Brak jest natomiast okoliczności, które Sąd mógłby poczytać na korzyść oskarżonego. W sposób absolutnie prawidłowy Sąd I Instancji ustalił wymiar kary łącznej wymierzonej oskarżonemu biorąc pod uwagę bliski związek przedmiotowy i czasowy popełnionych przestępstw, ale również popełnienie ich na szkodę różnych osób pokrzywdzonych.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, uznać należy, że Sąd Rejonowy karę ukształtował w sposób bezsprzecznie umiarkowany, wręcz należy uznać ją jako zdecydowanie łagodną, uwzględniając również cele kary w zakresie prewencji szczególnej jak i ogólnej. Wymierzenie oskarżonemu kary zgodnie z wnioskiem obrońcy zawartym w apelacji stałoby zdecydowanie w sprzeczności z dyrektywami wymiaru kary, bowiem wówczas oskarżony pozostawałby praktycznie bezkarny za dwa inne popełnione przez siebie przestępstwa. Oceny takiej nie zmienia sposób życia oskarżonego w zakresie posiadania rodziny na utrzymaniu, bowiem okoliczności osobopoznawcze mają znaczenie przy wymiarze kary, wszakże nie na tyle, by przeważać nad treścią materialną przestępstwa (np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 31 marca 2015 r. w sprawie II AKa 73/14). Nie można podzielić również stanowiska obrońcy jakoby Sąd Rejonowy powinien rozważyć zastosowanie art. 60 § 2 kk wobec oskarżonego. Przepis ten stanowi, iż sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary w szczególnie uzasadnionych wypadkach, kiedy nawet najniższa kara przewidziana za przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa, w szczególności jeżeli pokrzywdzony pojednał się ze sprawcą, szkoda została naprawiona albo pokrzywdzony i sprawca uzgodnili sposób naprawienia szkody, ze względu na postawę sprawcy, zwłaszcza gdy czynił starania o naprawienie szkody lub o jej zapobieżenie, bądź też jeżeli sprawca przestępstwa nieumyślnego lub jego najbliższy poniósł poważny uszczerbek w związku z popełnionym przestępstwem. Nie ulega więc wątpliwości, iż zastosowanie tej instytucji wymaga ustalenia, że zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, powodujący, iż nawet najniższa kara wymierzona za dane przestępstwo byłaby niewspółmiernie surowa. Fakt, iż ustawodawca używa określenia „szczególnie uzasadniony”, a nie jedynie „uzasadniony” wypadek, świadczy o wyjątkowości tego rodzaju sytuacji (vide np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 28 marca 2018 r. w sprawie II AKa 34/18). Okoliczność podnoszona w apelacji przez obrońcę, a dotycząca posiadania przez oskarżonego

na utrzymaniu rodziny nie uzasadnia zastosowania wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, gdyż nie można w żadnej mierze uznać jej za szczególnie uzasadniony wypadek.

Mając na uwadze powyższe, należy uznać, iż kara wymierzona oskarżonemu przez Sąd I instancji wyraża w pełni prawidłową ocenę okoliczności o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 kk i w realiach niniejszej sprawy brak jest podstaw do uznania jej za karę rażąco surową. Kara wymierzona oskarżonemu w tej wysokości wyraża prawidłową ocenę stopnia winy oskarżonego, stopnia społecznej szkodliwości popełnionych przez niego przestępstw, jak i pozostałych okoliczności o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 kk, w tym uwzględnia cele zapobiegawcze i wychowawcze.

Uwzględniając wymiar kary oraz sytuację materialną oskarżonego, który jest osobą młodą zdrową i zarobkującą, sąd odwoławczy obciążył oskarżonego opłatą za II instancję w kwocie 400 zł oraz pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.

SSO Remigiusz Pawłowski SSO Jacek Matusik SSR del. Justyna Dolhy